

Uitreiking labels 17 juni 2018

Speech Bart Rogé (Demos) in naam van de jury

Goeiemiddag,

Mijn naam is Bart Rogé, ik ben directeur van Demos vzw. Er is me gevraagd - als jurylid - de jury van het label hier te vertegenwoordigen, op dit feestelijke gebeuren. Ook in naam van de jury: welkom en dank aan het team van Middelkerke voor de uitstekende ontvangst in dit prachtige pand, dank aan het departement en aan jullie voor de fijne en boeiende ontmoeting tot nu toe.

Dames en heren. Kinderen zijn de toekomst! De jury heeft het heel vaak gelezen en gehoord. Het is natuurlijk waar. Kinderen zijn de toekomst. Maar als je 's morgens om 5u door een peuter uit je bed wordt gejujgeld, dan zijn kinderen toch vooral nu en onmiddellijk! Dat is toch zo, niet? Kinderen zijn de toekomst, maar ook heel hard nu en vandaag!

Dames en heren, een kindvriendelijke stad of gemeente zet de beleving van kinderen en jongeren centraal. Dat is nog zo een doodoener. Het is heel hard zoeken om iemand te vinden die daar tegen is. (Zit die hier in de zaal?) Kinderen en jongeren centraal zetten in het beleid van je stad of gemeente: het is rap gezegd, maar heel moeilijk om in de praktijk te brengen.

Als jury vragen we heel veel van steden en gemeenten die intekenen op dit label. Daar zijn we ons hard van bewust. We vragen hen het internationaal kinderrechtenverdrag concreet te maken. Dat is geen gemakkelijk traject om af te leggen.

Voor ik kort inga op wat dat traject inhoudt, wil ik nu al een warm applaus vragen voor alle steden en gemeenten die ooit het traject naar het label gestart zijn. Ze hebben hard gewerkt. Het was nooit gemakkelijk maar altijd waardevol. Dat verdient applaus.

Dames en heren. Er zijn burgermeesters en schepenen die denken: als mijn stad dat kindvriendelijk label heeft, dan komen er meer jonge gezinnen wonen. Dus ik doe dat traject. Liefst zo van die tweeverdieners die veel uitgeven aan de middenstand en vet veel gemeentebelasting betalen. Wel, daar gaat het label niet om.

Kinderen en jongeren die kunnen (mogen) nog niet stemmen. Het is dus aan de volwassenen om er voor te zorgen dat hun stem vertegenwoordigd wordt binnen elk facet van het stadsbeleid. Daarvoor is het label. Wij vinden dat het welbevinden van kinderen en jongeren de ultieme indicator is voor een gezonde woonomgeving, een democratische gemeenschap en een goed bestuur. Wij zijn daar niet alleen in. Er is een internationaal netwerk van kindvriendelijke steden die elkaar helpt en scherp houdt vanuit die overtuiging.

Als jury kunnen we vaststellen dat dat netwerk van kindvriendelijke steden – zoals nu, vandaag – blijft groeien en dat wij daar samen een spreekwoordelijke steentje aan kunnen bijdragen. Dat maakt mij persoonlijk blij en ook heel trots. Gevoelens die we ongetwijfeld vandaag delen.

Goed. Burgermeesters en schepenen verschieten dus als ze horen wat er allemaal moet gebeuren om dit label te behalen.

1° ten eerste: er moet heel veel onderzocht worden en er moet heel veel vergaderd worden met heel veel verschillende mensen. Dat zijn de saaie dingen. Iedereen overtuigen en betrekken om de bril van kinderen en jongeren op te zetten. Draagvlak. Super belangrijk maar saai en tijdrovend. Sorry, maar het moet gebeuren.

2° Daarna, ten tweede: luisteren naar kinderen en jongeren. Niet vlug vlug, wat babbelen over de leuke dingen, maar serieus. Daar zijn we met de jury heel streng op. Steden en gemeenten moeten weten wat 'hun' kinderen en jongeren belangrijk vinden. Ze moeten in gesprek gaan met kinderen en jongeren en ze moeten dat eerlijk en oprecht doen. En blijven doen! Dat is het leukste stuk van het traject. Daar zien we hele geestige, creatieve en zelfs artistieke dingen gebeuren. Dat vinden we de max. Kindvriendelijke steden zijn creatieve en dynamische steden. 100%, gewoon doen.

3° Nummer drie: de moeilijkste: strategie. Het stads- of gemeentebestuur moet streng zijn voor zichzelf. Ze moeten kijken: van alles wat we onderzocht hebben en gehoord hebben: wat doen we vandaag te veel en te weinig. Of wat doen we niet en moeten we dringend gaan doen? Dat is opnieuw veel vergaderen met heel veel verschillende mensen. Iedereen overtuigen en betrekken. Niet gemakkelijk. Ze moeten alle schepenen overtuigen om nu al dingen anders te gaan doen en daar centen tegenover te zetten. Maar ze moeten de jury ook overtuigen naar de toekomst. Wat gaan ze veranderen aan het staketsel, aan de structuren van hun stad om te garanderen dat de beleving van kinderen en jongeren centraal blijft staan? Niet gemakkelijk en daar ook zijn we heel streng op.

4° vier: de laatste. Ze moeten alles op papier zetten zodat wij - als jury - ons werk kunnen doen. Daarvoor krijgen ze 10 pagina's, maar ze mogen bijlagen toevoegen. Hebben wij al gevloekt op die bijlagen! Gemiddeld 200 pagina's, soms meer dan 300! Zo veel werkt kruipt er in zo een label. Dus chapeau aan iedereen die eraan heeft meewerkt. We lazen ze met veel plezier.

Dames en heren. Ik denk dat we een strenge jury waren en zullen blijven. Steden en gemeenten die straks het label ontvangen, ontvangen dat welgemeend verdiend, vanuit een oprecht en eerlijk engagement. Omdat ze weten dat een stad waar kinderen en jongeren gehoord worden, een gezonde, veilige en levendige stad zal zijn. Een stad waar wij als ouders ook graag willen wonen.

Dit label is geen einddoel, geen trofee, zelf geen bewijs van kwaliteit. Integendeel. Het label kindvriendelijke stad of gemeente is de erkenning van een welgemeend engagement van een stadsbestuur naar alle kinderen en jongeren die op hun grondgebied leven of vertoeven. Het is de erkenning van hun burgerschap, de garantie dat hun stem mee telt en dat ze samen aan hun stad kunnen bouwen.

In naam van de jury dus niet zozeer een proficiat aan de nieuwe kindvriendelijke steden en gemeenten – veel meer een 'oprecht dank je wel' voor het opgenomen engagement! Meer van dat!